

С В Ъ Т У Л К И

Падатъ, падатъ огнени искрици
И се губятъ въ росната трева,
Сякашъ бѣли ангелски ржчици
Пръскатъ вредомъ чудни свѣтила.

А въ небето златнитѣ звездички,
Пребледнѣли шепнатъ си сами:
— Ахъ, защо ли нашитѣ сестрички
Гаснатъ тамъ всрѣдъ тъмни тъмнини?

Кой ли ги измами и прокуди
Тѣй далечъ отъ синето небе
Пжтя си навѣки да изгубятъ
И дали ще се завърнатъ тѣ? —

А вѣтрецѣтъ литналъ въ висинитѣ,
Съ безбройни сребърни крилца,
Шепне имъ: — Напразно вий тжжите
И бледнѣятъ вашитѣ лица;

Тѣ не сж сестрицигѣ ви златни,
Паднали отъ свѣтли небеса,
Малки сж свѣтулчици крилати —
На децата будни радостѣта.

Щомъ потъне Слънчо задъ горитѣ,
Литватъ тѣ изъ ширнитѣ поля,
Свѣтятъ по цвѣтята, по тревитѣ
И по детски хубави чела.

Христина Стоянова